

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 51C/168/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216217101
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1216217101.1

Uznesenie

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v sporovej veci žalobkyne: L.. R. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXXX/X, Q., zast. Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Heydukova 12, Bratislava, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, o obnovu konania, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu na obnovu konania odmieta.

II. Žalobcovi sa vracia krátený súdny poplatok za žalobu na obnovu konania 92,80 € prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. po právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Súd žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na súd dňa 27.10.2016 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn.: 17C/144/2011 v sporovej veci žalobkyne L.. R. Č. proti žalovanému Wüstenrot poisťovňa, a.s., o náhradu škody na zdraví.

2. V predmetnej veci sa žalobkyňa domáhala náhrady škody na zdraví, ktorá jej mala byť spôsobená otvorením dvier vozidla vodičom, bezprostredne po ukončení jazdy. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 11.12.2012, č.k.: 17C/144/2011-145 tak, že žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku žalovaná podala včas odvolanie. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 22.04.2013, č.k.: 6Co/222/2013 - 167 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Žalobkyňa proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie, avšak toto bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.05.2015, sp. zn.: 5Cdo/267/2013 odmietnuté. Vzhľadom na uvedené podala žalobkyňa podnet Generálnemu prokurátorovi SR na podanie mimoriadneho dovolania. Mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora však bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.02.2016, sp. zn.: 5MCdo/15/2013 opätovne odmietnuté. Nakoľko žalobkyňa mala za to, že uzneseniami Najvyššieho súdu SR bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, obrátila sa na Ústavný súd SR so sťažnosťou v zmysle čl. 127a Ústavy SR. Uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 31.05.2016, sp. zn.: III. ÚS 364/2016, doručeným žalobkyňi dňa 30.08.2016, bola jej sťažnosť odmietnutá.

3. Žalobu na obnovu konania žalobkyňa odôvodnila, tým, že rozhodnutie vo veci je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn.: 17C/144/2011 bolo sporné, či otvorenie dverí vodičom po zastavení vozidla možno považovať za okolnosť súvisiacu s prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá je objektívne spôsobilá vyvolať škodu aj v prípade, ak motor už nie je v chode. Podľa názoru žalobkyne škoda na zdraví bola spôsobená úkonom prevádzky motorového vozidla bez ohľadu na to, či bol motor v chode. Podľa žalobkyne bola v konaní potrebná interpretačná pomoc Súdneho dvora EÚ, nakoľko spor súvisel s aplikáciou pojmu prevádzka

motorového vozidla. Navyše odvolací súd mal podľa žalobkyne obligatórnu aktívnu legitímáciu na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, keďže v konaní vznikla otázka týkajúca výkladu práva Európskej únie. Napriek tomu, že žalobkyňa nenavrhola prerušenie konania za účelom polozenia prejudiciálnej otázky, odvolací súd bol povinný rozhodnúť o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

4. Medzitým už iný vnútroštátny súd Európskej únie požiadal o výklad pojmu „prevádzka vozidiel“ pričom rozsudkom Súdného dvora EÚ zo dňa 04.09.2014 sp. zn.: C-162/13 bolo podaný výklad uvedeného pojmu, podľa ktorého prevádzka motorového vozidla zahŕňa akékoľvek používanie vozidla, ktoré je v súlade s jeho obvyklou funkciou. Identifikovaný výklad by v čase rozhodovania súdu prvej, resp. druhej inštancie podľa názoru žalobkyne zakladal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, ktorý by bol povinný nahradiť vzniknutú škodu na zdraví.

5. Žalobkyňa mala za to, že lehota na podanie žaloby na obnovu konania začala plynúť až doručením rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 31.05.2016, sp. zn.: III. ÚS 364/2016, t.j. dňom 30.08.2016, nakoľko pred iniciovaním obnovy konania sa žalobkyňa pokúšala o zrušenia rozhodnutia prostredníctvom iných mimoriadnych opravných prostriedkov. Včasnosť obnovy odôvodňuje tým, že dôvod obnovy z objektívnych príčin nemohla včas uplatniť. Za objektívnu príčinu neuplatnenia dôvodu obnovy konania žalobkyňa považuje skutočnosť, že v čase vydania rozsudku Súdného dvora EÚ zo dňa 04.09.2014, sp. zn.: C-162/13 prebiehalo v predmetnej veci dovolacie konanie na Najvyššom súde SR, následne konanie o mimoriadnom dovolaní a nakoniec aj konanie pred Ústavným súdom SR. Nakoľko právny poriadok neupravuje konkurenciu viacerých opravných prostriedkov, nemôže byť na ťarchu žalobkyne, že sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania domáhala najprv zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.04.2013, č. k. 6Co/222/2013 inými právnymi prostriedkami po vyčerpaní ktorých navrhuje obnovu konania. Uvedené je podľa žalobkyne v súlade s ustanovením § 399 C.s.p..

6. Podľa § 397 písm. c) C.s.p. proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdného dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

7. Podľa § 399 C.s.p. Žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

8. Podľa § 403 ods. 1,2 C.s.p. sa žaloba na obnovu konania podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

9. Podľa § 404 ods. 1 C.s.p. za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1 po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak

- a) bol trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v civilnom súdnom konaní priznalo právo, neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť, alebo
- c) ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e).

10. Podľa § 405 C.s.p. odpustenie zmeškania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania nie je prípustné.

11. Podľa § 413 ods. 1 C.s.p. súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- b) bola podaná neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,
- d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo
- e) je zjavne nedôvodná.

12. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu, a to len z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 397 C.s.p.. Podmienkami prípustnosti každej žaloby na obnovu konania sú: spôsobilý predmet, voči ktorému žaloba smeruje, zákonný dôvod obnovy, o ktorý sa žaloba musí opierať, lehoty, počas ktorých musí byť žaloba na obnovu konania podaná, osoba spôsobilá k podaniu návrhu, osobitné náležitosti žaloby na obnovu konania a príslušnosť súdu k prejednaniu žaloby na obnovu konania. Splnenie, resp. nesplnenie týchto podmienok je súd povinný skúmať z úradnej moci.

13. Objektívnou podmienkou prípustnosti žaloby na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt, ktoré C.s.p. pre podanie žaloby na obnovu konania predpisuje (§ 403 C.s.p.). Nakoľko možnosť podať žalobu na obnovu konania je časovo obmedzená, súd v prvom rade skúmal to, či bola žaloba na obnovu konania podaná žalobkyňou na súd včas. Zákon na podanie žaloby na obnovu konania stanovuje jednak subjektívnu lehotu a jednak objektívnu lehotu.

14. Uplynutie objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je v danom prípade vylúčené s poukazom na ustanovenie § 404 ods. 1 písm. c) C.s.p..

15. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania je tri mesiace a začína plynúť od okamihu, keď sa ten, kto obnovu konania navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy konania, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

16. Súd zistil, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ uvádzané žalobkyňou ako dôvod obnovy bolo zverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie C395 dňa 10.11.2014.

17. V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie dňom uverejnenia rozhodnutia Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa v Úradnom vestníku Európskej únie, sa toto rozhodnutie stáva známym každému, koho sa týkajú.

18. V danom prípade má súd za to, že subjektívna lehota začala plynúť najneskôr dňom 10.11.2014, t.j. dňom zverejnenie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku EÚ, nakoľko jeho zverejnením sa toto rozhodnutie stalo všeobecne známym a najneskôr týmto dňom sa žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode obnovy. Tento dôvod pritom mohol byť uplatnený ihneď, nakoľko na splnenie podmienok v zmysle § 399 C.s.p. nebolo potrebné podávať dovolanie ani mimoriadne dovolanie, či sťažnosť na Ústavný súd SR v zmysle čl. 127a Ústavy SR, podanie týchto mimoriadnych opravných prostriedkov a sťažnosti na ÚS SR nie je možné považovať za objektívnu príčinu, brániacu včasnému uplatneniu dôvodu obnovy konania. Žalobkyňa podala žalobu na obnovu konania na tunajší súd dňa 27.10.2016, t.j. po viac ako dvoch rokoch odo dňa zverejnenie uvádzaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v Úradnom vestníku. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že subjektívna lehota tri mesiace na podanie žaloby na obnovu konania, nebola v tomto prípade zachovaná.

19. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že dôvod obnovy z objektívnych príčin nemohla včas uplatniť, pričom za objektívnu príčinu neuplatnenia dôvodu obnovy konania žalobkyňa považuje skutočnosť, že v čase vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 04.09.2014, sp. zn.: C-162/13 prebiehalo v predmetnej veci dovolacie konanie na Najvyššom súde SR a následne konanie o mimoriadnom dovolaní a nakoniec aj konanie pred Ústavným súdom SR. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Následne sa rozhodnutie stáva právoplatným a teda nič nebráni strane sporu podať žalobu na obnovu konania, nakoľko podmienkou prípustnosti podania takejto žaloby nie je vyčerpanie všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov a už vôbec nie konanie o ústavnej sťažnosti. Navyše už samotná obnova konania je svojím charakterom mimoriadnym opravným prostriedkom a strane sporu nič nebráni, aby sa po tom, ako sa dozvedela o dôvode obnovy konania, podala žalobu na obnovu konania.

20. Na základe uvedených skutočností a citovaných ustanovení súd žalobu na obnovu konania v zmysle § 413 ods. 1 písm. a) C.s.p. odmietol.

21. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

22. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

23. Súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 251 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca procesne zavinil zastavenie konania (odmietnutie), preto by bol povinný žalovanému zaplatiť náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

24. O vrátení kráteného súdneho poplatku za žalobu žalobcovi súd rozhodol v súlade s § 11 ods. 3 a 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa poplatok splatný podaním žaloby na obnovu konania vráti krátený o 1 %, najmenej však 6,70 €, ak sa žaloba na obnovu konania odmieta.

Poučenie:

Proti uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).